

אמר רב פפא כו'
שכראי לא פסיד. רב
פפא מטיל שכר הוי
(נדה.
(יב).

טל ויתעצל. נסתרי התי"ו
וסמ"ך כאשר יתפעל שר
יק אותיות השורש וכאשר
השתוחח וכן בלשון גמרא

HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed

דניחא ליה דלא נסתרי עבדיה אמר ליה
"הני מילי היכא דלא מסיק ביה זווי מר כיון
דמסיק בהו זווי מיחזי כרביית דאמר רב
יוסף בר מניומי אמר רב נחמן אע"פ שאמרו
הדר בחצר חבריו שלא מדעתו אינו צריך
להעלות לו שכר הלוהו ודר בחצירו צריך
להעלות לו שכר אמר ליה הדרי בי אמר
אביי האי מאן דמסיק זווי דריבייתא בחבריה
וקא אזלי חמי ארבעה גריוו בוזא בשוקא
ויהיב ליה איהו חמשה כי מפקינן מיניה
ארבעה מפקינן מיניה אידך אוולי הוא
דקא מוויל גביה רבא אמר ²חמשה מפקינן
מיניה דמעיקרא בתורת ריבייתא אתאי לידיה
ואמר אביי ⁶האי מאן דמסיק ארבעה זווי
דריבייתא בחבריה ויהיב ליה גלימא בגוייהו
כי מפקינן מיניה ארבעה מפקינן מיניה
גלימא לא מפקינן מיניה רבא אמר ⁷גלימא
מפקינן מיניה מאי טעמא כי היכי דלא
לימרו גלימא דמכסי וקאי גלימא דריבייתא
הוא אמר רבא ⁸האי מאן דמסיק תריסר
זווי דריבייתא בחבריה ואגר ליה חצר דמתגרא
בעשרה ואוגריה נהליה בתריסר כי מפקינן
מיניה תריסר מפקינן מיניה אמר ליה רב
אחא מדפתי לרבינא ולימא ליה כי אנרא
הכי דהוה קא משתרשי לי השתא דלא
משתרשי לי כדאגרי כולי עלמא הוא
דאגרא משום דאמר ליה סברת וקבלת:
מתני' ⁹ מרבין על השכר ואין מרבין על
המכר כיצד ¹⁰השכיר לו את חצרו ואמר
לו אם מעכשיו אתה נותן לי הרי הוא לך
בעשר סלעים לשנה ואם של חודש בחודש
סלע לחודש מותר ¹¹מכר לו את שדהו ואמר
לו אם מעכשיו אתה נותן לי הרי היא שלך
באלף זוז אם לגורן בשנים עשר מנה אסור:
גמ' מאי שנא רישא ומאי שנא סיפא
רבה ורב יוסף דאמרי תרויהו ¹²שכירות
אינה משתלמת אלא בסוף והאי כיון דלא
מטא זמניה למיגבא לאו אגר נטר ליה
משווא הוא דהכי שוויא והאי דקאמר ליה
אם מעכשיו אתה נותן לי הרי הוא לך
בעשר סלעים לשנה אוולי הוא דקא מוויל
גביה סיפא כיון דזביני גינהו ובעי למישקל
דמי מעכשיו הלכך אגר נטר ליה הוא
ואסור אמר רבא דקו בה רבנן כהא מילתא
ואוסמוה אקרא ¹³בשכיר שנה בשנה שכירות

של שנה זו אינה משתלמת אלא בשנה א
מנה אסור: אמר רב נחמן *מרשא שרי אי
וואמרי לה רב עוקבא בר חמא לרב נחמן
אסור א"ל התם קץ ליה הכא לא קץ ליה
מאי מעמא שכראי לא פסיד זוזי לא צריכא א
לוקא אמר ליה רב ששת בריה דרב אידי לרב
דידך *זיל בתר דידיהו דאילו הוו זוזי הוו ע
זוזי שקלי כיוקרא דלקמיה א"ר חמא *מרשא
להו דליקו ברשותי דכל היכא דקא אזלי שב

נִיחָא לִיָּהּ דְּרָא נִיסְתֵּרֵי עֲבִידֶיהּ. פִּי צִעֲרֻקָא לִשְׁוֹן סְמִירָה וּקְלֻקֹּל
וְחָסֵת צִלְאֻי הֵאָז טַעמָא נְמִי פִטְוֹר דִּהָא מִנֵּן (צ"ק ד' ט:)
גֹּז עֲבָדִים וְהֻקְיֵנוּ מִשְׁלֵם כְּשַׁעַת הַגִּזְלָה אֲזַל שְׂכָר פְּעוּלָתָם לֹא
מִשְׁלֵם יֵשׁ לִוְמֵר דִּישׁ לַחֲלָק צִין נַחַת אֲדַעְמָא דְּזִלְגוּתָא לַנַּחַת

אדעתא דמלאכה כדמפליג התם גבי המוקף פסינמו של חצירו ועשה צה מלאכה: **שכיריות אינה משתלמת** **א"א בנא**. אפילו למ"ד בהגזול קמא (ב"ק י"ג ב"ט, ושם ד"ה ורס"ה) ובהלש **מקדש** (קדושין ד' מ"ח, ד"ה ד"ע) דישנה לשכירות מתחילה ועד סוף מודה דאינה משתלמת אלא לבסוף כדיליף הכא מקרא ואפי' למ"ד אינה אלא לבסוף מודה דפועל יכול לחזור על ואפילו בחצי היום כשהוא חוזר הרי הוא סוף שאינו רשאי לעשות מלאכה יותר ולא נפקא מינה מההיא

פלוגותא אלא לענין קדושין דאי ישנה מתחילה ועד סוף חשיבא מלה ואין מקדש בה ונפקא מינה גמי להדיא דפ"ק דמסכת ע"ז (ד' יט:) ושם ד"ה (אלה) הגיע לרפס' עומדין ב' ע"ז אסור לזנותה וקאמר בגמרא אם בנה שכרו מותר ומפרש טעמא משום דישנה לשכירות מתחילה ועד סוף ואימת מיתסר בזמכו אחרון מכוס אחרון אלא בה שזה פרוטה: **שכירות** ש"ה שנה זו אינה משתלמת אלא בשנה

האחרת. ואם תאמר דפ"ג כ"ד כדכורות
(ד' גג:) דרשינן דאין תורמין מן
החדש על הישן משום דכתיב שנה
שנה דמשמע אותה שנה ענמה וי"ל
דהתם כתיב שנה בלא ד' והכא
דרשינן מדכתיב שנה בשנה דב'
דמשמע בשנה האחרת ואם תאמר
דכפירי עד כמה (שם ד' ס:) ושם
ד"ה שנה) גבי כבור תאכלנו שנה
בשנה איזו שנה הנכנסת בחצירתה
הוי אומר זו שנה של כבור בלא
מניין לשנת עולם שאם נולד בכסליו
שנת עולם מסיימת בחשירי יאכל עד
כסליו והשתא ה"ל למדרש שלא יחא
נאכל עד שנה אחרת ולא בתוך שנתו
וי"ל משום דמוכח קרא דנאכל בתוך
שנתו דכתיב (שמות כג) כיום השמיני
תמנו לי:

נקמתי כהו שוקא. דאי לאו הכי הוה אסור [א] אע"פ שאחריות הדרכ היה על רב חמא שהרי היו טורחין לו להציג סמורתו ולמכרה בשכר הלוואתו אבל השתא דנקטי להו שוקא אף בחזרתן הוי צבייל טורחין ושרי: והלכתא

רת: ואם לגורן בשנים עשר
יבית רמי בר חמא לרב נחמן
ואם לגורן בשנים עשר מנה
מר רב פפא מרישא ידידי שרי
הוא דקא עבידנא מילתא גבי
אמאי חזי מר דקא אזולת בתר
לי כי השתא השתא דלית להו
די ודאי שרי אמאי טעמא ניחא
להו מכסא ונקוט ליה שוקא
והלכתא

כאן רצית: נקטי לכו שוקא. מכרין שלא יהא אדם ראוי למכור עד שימכרו הם: והלכא

עין משפט
גר מצוה

לט א מ״י פ״ו מהל'
מלוה וזה הל' ב'
סגן אגון קטן טושי"ע י"ד
ס' קטן סעף א'
מ ב וי' פ"ח הל' טו
סגן שם טושי"ע י"ד
ס' קטן סעף ח'
מג א מ"ש שם טושי"ע
סעף ט'
מד ד מ"ש שם טושי"ע
סעף י'
מה ה מ"ש שם הל' ח'
סגן שם טושי"ע י"ד
ס' קטן סעף ו'
מז ו מ"י פ"ח שם הלכה
א סגן שם טושי"ע
י"ד ס' קטן סעף ז'
מח ז ח טושי"ע י"ד ס'
קטן סעף א'
טט פ"ח מהלכות
מלוה וזה הלכה ב'
ועין ממנו (טושי"ע) שם
סעף ז' וס' קטן: